

Urheilun Vuosikirja 1902

Metsästys ja koiraurheilu

Urheilun vuosikirja 1902

Metsästys ja koiraurheilu

Tämä e-kirjanäyte sisältää vuonna 1902 ilmestyneen alkuperäisteoksen sivut 13-36. Luvun alkuperäinen otsikko oli 'Metsästys ja kynologia!'

Julkaistu heinäkuussa 2010 (25072010-02).

Julkaisija Klaava Media / Andalys Oy.

Klaava Media kustantaa tieto- ja harrastekirjoja ensisijaisesti e-kirjoina.

www.klaava.fi

Palaute, asiakaspalvelu ja kirjaehdotukset: kirja@klaava.fi

Puhelin: 09-23165599

Karl Henrik Lindholm.

Parin viimeisen vuosikymmenen huomattavin ilmiö metsästyksen alalla on ollut järkipärisen metsästyshoidon harrastuksen synty maassamme. »Vanhaan hyvään aikaan», jolloin metsiä oli runsaasti joka osassa maattamme, jolloin metsänriistaa vilisi kaikkialla, oli sääntönä, että metsämies ampui mitä sai ja kuinka paljon sai. Silloin metsämies kerskui saaliinsa runsaudesta, kerskui siitä, miten koko poikue metsoja, teeriä y. m. yhtenä rupeamana paukutettiin alas puista.

Toisin nyt. Arvonsa tunteva metsämies ei enää ilkeä kerskua joukkomurhistaan, jollei kysymyksessä ole petoeläinten metsästäminen.

Tämän uuden aatteen yksi merkkimies, Karl Henrik Lindholm, temmattiin kuoleman kautta viime joulukuussa pois »ihanimmille metsästyksmaille». Rinnan A. Hintzen

ja Dan. Joh. Wadenin kanssa on Lindholm tarmolla ja taidolla ajanut metsästyshoidon ja metsäriistan suojelemisen asiaa maassamme. Suomen Urheilulehti on lyhykäisesti aikaisemmin maininnut kahden ensinmainitun toimet tällä alalla; vuoro olisi ollut nyt Lindholmin. Syvällä kaipuulla piirrämme ristin kirjoituksemme alkuun.

K. Lindholm on useana vuonna, aina vuoteen 1899, toiminut puheenjohtajana Suomen metsästysyhdistyksessä. Niinikään otti hän tehokkaasti osaa uuden metsästyslain aikaansaamiseen maallemme, jossa laissa julistetaan »rauha» ei ainoastaan ruokakelpoiselle metsänriistalle vaan myöskin kaikelle metsän viattomalle väelle.

Käytännössäkin oli Karl Lindholm tilaisuudessa toteuttamaan näitä humaania aatteitaan metsän suojattomia asukkaita kohtaan. Hän oli nimittäin vuodesta 1887 johtavana henkenä Sipoon metsästysyhdistyksessä, joka yhdistys on voittanut hyvän maineen ja joka ijältään on ensimmäisiä maassamme. Lindholm oli tottunut kynämies. Hänen paras miehuutensa ikä kului sanomalehden Helsingfors Dagbladın toimituksessa. Lukemattomat ovat hänen kirjoituksensa sekä tässä että muissa sanomalehdissä metsästyksen kuuluvissa aineissa. Saadakseen aatteensa laajemminkin piireissä tunnetuiksi, julkaisi hän lentokirjusen »Om jaktvård i Finland» (Metsästyshoidosta Suomessa), joka ruotsalaisen kansakoulun ystävien julkaisemissa kirjoituksissa levisi kaikkialle ruotsia puhuvan väestön keskuuteen. Samoin julkaisi hän suurehkon vihkon vilkkaasti kerrottuja metsästysmuistelmia, nimellä »Sibbo jakten» (Metsästys Sipoossa), josta toinen painos ilmestyi v. 1898.

Nuorella ijällään, valmistautuessaan historian opettajaksi, oli hän harjautunut oivalliseksi kertojaksi. Niin hyvin hänen entiset oppilaansa kuin metsästystoverinsa kertovat liikutuksella siitä nautinnosta, minkä hänen oivallinen kertomiskvynsä heille tarjosi.

Karl Lindholm eli ja kuoli — metsästäjänä. Viime joulukuun alussa oli hän Sipoon metsästysyhdistyksen mailla kettuja, vanhoja vihollisiaan, ahdistelemassa. Haukku lähestyy, Lindholm juoksee vastaan, ampuu ketun, mutta kaatuu itse maahan. Sydän herkesi säännöllisestä toiminnasta. Hän virkosi siksi, että pääsi kotiaan, mutta muutamien päivien perästä taukosi sydämen toiminta täydellisesti.

Ketut kostivat sukunsa häviön, mutta metsän turvaton väki siunaa hänen muistoaan.

Hylkeenhuudossa.

Oli kesäkuun ilta Ekkeröllä, kun palasimme mereltä haahkoja

ampumasta. Vireillä mielin airoja liikutellessa keskusteltiin äsken päätyneen linturetken johdosta, kun harvasanainen, vanha Sjöström äkkiä pakinoimaan puhkesi.

»Onhan tämä haahkan ampuminenkin huvia, vaan ei se ole mitään siihen nähden, miltä tuntuu, kun ollaan hylkeitä houkuttelemassa Pitäisipä teidänkin kerran olla siinä rahdissa. Sepä vasta on elämää! Maata tuolla kaukana ulapan uloimmilla kareilla, peninkulman tahi parin päässä avaralla merellä, loikoella sileillä, auringonpaahtamalla paasilla, jotka tuntuvat polttavan kuumilta yölläkin! Ja huutaa, huutaa lakkaamatta — kunnes hylje näyttäytyy.»

»Olenhan ajatellut sinnepäin, kunpa vain saisi tilaisuutta.»

»Tulkaa vain kanssani, minun ja poikani mukaan, niin saatte nähdä miten sellaista metsästystä harjoitetaan!»

Ja niin sovimme Sjöströmin kanssa, että kun ensimmäinen sopiva päivä koettaa, niin lähemme.

Ja hän tuli kerran, kun puolipäivän aurinko paahtoi yli uinuvan kylän, jonka rakennukset ja kukkivat puutarhat ikäänkuin väreilivät lämmöstä. Kun hiljaisuutta keskeytti ainoastaan siimeksessä märehdivän lampaan kello ja lukemattomain kukkaskärpästen surina.

»Nyt on sopiva ilma» — ja Sjöströmin silmät säteilivät toivosta.

Pian oltiin matkalla kohti kalastajakylän yhteistä satamaa pienen lahden pohjukassa, missä harmaat ranta-aitat seisovat puoliympyrässä toinen toisensa vieressä, rakennettuina kirkkaanvihreään veteen, jossa mudut ja rautakalat parveilevat.

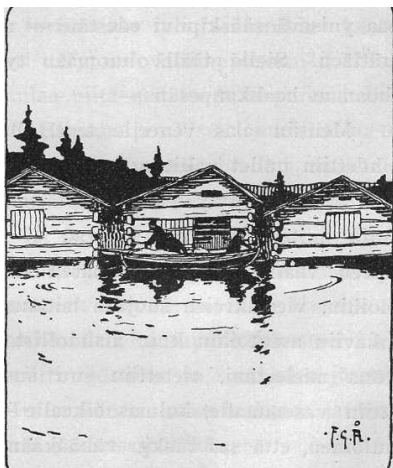
»Kun Pohjanlahti kahleistaan vapautuu» — niin kertoo Sjöström — »ja jäät pohjoistuulten ja merivirtain kuljettamina ajautuvat etelään päin, silloin seuraavat meren mahtavat nisäkkäät, harmaat hylkeet eli hallit mukana. Ja juuri näin ennen Juhannusta ne ovat yleiset Ahvenanmeressä. Ja kyllä tuo hylkeenampuminen on huvittavaa työtä, kun niitä tulee, mutta ei saa olla suuria mukavuuden vaatimuksia, kun sellaisille retkille lähdetään. Ken pitää herkullisesta pöydästä tahi

pehmeästä vuoteesta, tekee viisaimmin, kun jää kotiin» — ja samassa saan hyvin merkitsevän silmäniskua, josta ymmärrän, että nuo viimeiset sanat ovat minua varten.

Mäeltä näemme avaran meren, joka lepää hopeavärisissä, ikäänkuin lämmöstä, väsyneenä, ja lahden pohjukassa lukuisat kala-aitat — kaukaa katsoen oikein kylältä näyttäen. Olkikattojensa alla ne säilyttävät suurimman osan saaristolaisen omaisuudesta — kaiken mitä merellä tarvitaan.

»Tässä on aittani» — ja kynnyksen alta haetulla avaimella aukasee Sjöström haulipyssyjen pilkuttaman ja luotien lävistämän oven. Mutta ulkoseinillä sekä molemmin puolin matalaa sisään- käytävää nähdään suuret mustahkot rasvatahrat — sinne pingoitetaan kuivattavat hylkeennahkat.

Astumme sisään. Puolihämärässä näkyy kilua ja kalua jos jonkinlaista, outoa ja uutta mannermaalaiselle, — kaikki mitä miellyttävimmässä epäjärjestyksessä. Leiviskänpainoisia, isoreikäisiä hyljepyssyjä, hyljenaaroja ja hyljekeihäitä punonaisine jouhiköysineen, keksejä, jääsauvoja. Orsilla hienolankaisia jata- ja koukkuverkoja, silmissä siellä täällä kuivunut rakkolevätukko. Kiveksiä, lavuksia, verkonkuuluvaisia kummallisine puumerkkeineen. Kalatynnyreitä, astianlaudaksia, vanteita. Omituisia jalaksilla varustettuja kalakoreja, kuusenkuorta läjissä verkon värjäystä varten. Purjeita, mastoja, airoja, peräsimiä. Upeita haahkan-, allin-, pilkkasiiven-, telkän- ja koskelonkuvia. Merellä tarvittavia turkkeja, takkeja ja peitteitä. Ja kaikkialla silakanhaju, kiiltäviä silakansuomuja joka

esineessä, kalpeita silakanpäitä permannolla. Mutta pimeimmässä sopukassa piilee pari vanhaa kompassia, kuparikattiloita sekä muuta »meren lahjoittamaa» tavaraa.

Katoksen alla väkipyörissään riippuva vene lasketaan vesille ja siihen sovitetaan matkaan kuuluvat kalut: kompassi, kaukoputki, kolme hyljepyssyä, keksi, hyljenaara, vesi- lekkeri ja eväät. Vieläpä peitteitä ja takkeja — pohjoistuulen varalta.

Airot, purjeet ja peräsin asetetaan paikoilleen, ovi lukitaan, Sjöström ja Konrad, hänen poikansa, istuutuvat teljoille ja kahden airoparin tahdinmukaisesti jysähtäessä sekä lokkien ja tiirain kirkuessa lähtee vene tasaisesti liikkeelle.

Lahden suulla oleva metsäinen saari sivuutetaan ja eteeni aukenee tyynen meren avara taso, länteenpäin ainoastaan taivaanrannan rajoittamana.

Ei pelota nyt suuri vesi. Ikäänkuin laiskana venytellen se vain pitkinä, hymyilevinä maininkeina kelluu — ja tunti toisensa perästä kuluu tasaisen soudun kestäessä. Taaksemme jäänyt keltainen hietaranta ja poukamaa ympäröivä kuusikko painuvat vähitellen mereen, mutta edessämme alkavat äärimmäiset kalliot kohota, punertavina ja aivan kuin lämmöstä pehmenneinä.

Aurinko laskee ja länsitaivas hehkui kaikissa iltaruskon vaihtelevissa väreissä. Kuin kultapohjalla kuvattuna kohosi kaihottu määräraippamme, hallikarimme vihdoinkin jo lähellä.

Vene kätketään kallion halkeamaan. Nousemme luodon harjalle, missä Sjöström kaukoputkellaan katsellen' laatii äänettömän jahtisuunnitelmansa, minun sill'aikaa tehdessä kasviopillisiä huomioita läheisyydessä.

Pienen lätäkön ympärillä kohtaan miltei koko saariston kasvillisuuden muutaman neliödekametrin alalle kokoontuneena. Niittyvillat, variksenmarjat, muuraimet, kanukat, saraheinät — pohjolan vaatimattomat lapset Itämeren kasvillisuuden, muhkeiden

kurjenpolvisten, kämmekkäiden, kiviyrttien rinnalla. Joka askeleella kohoaa ynisevä sääskipilvi edestäni — nekin Pohjoissuomen muistoja herättäen. Siellä täällä huomaan tyhjän, variksen vaiko lокkien tuhoaman haahkanpesän.

Mentiin alas veneelle taas, illallista saamaan. Syötyämme vaihdettiin uudet nallit pyssyihin, pantuamme ensin kelpo määrän uutta ruutia sytytysreikiin — täsmällistä työtä sille, joka mittaa ruutia miltei jyvittäin. Konrad jäi veneeseen, ollakseen valmiina tarpeen vaatiessa. Mutta saaren läntisten kallioiden lämpimiin koloihin, vierinkivien suojaan laittausimme Sjöström ja minä niin mukaviin asentoihin kuin mahdollista. Yksi hyljepyssy, oikea kanuuna mielestäni, asetettiin suu suoraan eteenpäin, toinen suunnattiin vasemmalle, kolmas oikealle — halli on näet niin tarkakuuloinen, että saa tuskin vähääkään siirtää raskasta pyssyä. Oudon äänen kuultuaan se silmänräpäyksessä katoaa.

Kaikesta näki, että tässä oli hylkeiden lepopaikka, että hallit olivat täällä päivää paistattaneet ja temmeltäneet - karvoja ja muita jäännöksiä kaikkialla. Olipa vielä »muutakin», niinkuin kohta tuntuvalta tavalla tuln huomaamaan.

- Nyt alotetaan, kuiskaa Sjöström. Vetäen rintansa ilmaa täyteen, jotta se pullistuu kuin palje, hän samassa päästää pitkän mylvinnän, huutaa kuin tuomiopasuuna, suhistaa porahuttaa lopuksi ja muuttuu mykäksi uudelleen, sillä nyt on kaikki puhelu kielletty.

Ainoastaan nukkuvan meren heikko hengitys kuuluu silloin tällöin, kun maininki juoksee ylös pitkin sileänpunertavaa kalliota, murtuu ja vetäytyy kohisten takaisin. Vieno yö, täynnä pehmeätä rauhallista hämäryyttä ja meren rajaton lepo vaikuttavat sanomattoman suloisesti sieluuni. Unhotan mitä varten venyn tällä kuumalla paadella — kun taas herään outoon, peljästyttävään mölinään. Jo muistan — Sjöströmhän se on, joka halleja lähenemään houkuttelee. Ja äänivaroja hänellä on!

Hän ulvoo, puhkuu ja porisee milloin houkuttelevasti mielistellen, milloin valittaen, ikäänkuin pyytäen tahi anoen, sillä hän tuntee kaikki

äänilajit, kaikki vivahdukset hallien kielessä.

Mutta nyt saan tehdä tuttavuutta tuon »muunkin» kanssa - suloinen rauhani on mennyt! Nyt ne ovat kimpussani! Mitkä? Hyljetäit! Pitkin käsiä ja kaulaa niitä matelee ja ne purevat, kuin vimmatut, polttavat kuin tuli! Hilpeän pirullisella mielellä koetan huvitella itseäni katselemalla niitä suurennuslasini läpi, muistelen että ne ovat Haematopinus nimisiä — mutta lopputulos on vain kaiken muun voittava tunne — ne purevat! Yhä uusia vaivoja! Jo ovat sääsketkin löytäneet meidät ja nuo pienet, lentävät kupariämmät panevat yhä useamman sarven ihooni. Kuuma on kuin saunassa. Janottaa — eikä saa edes tupakoidakaan - hylkeellä on hyvä hajuaistin, selitti Sjöström ja sentähden jätettiin tupakkaneuvot. veneeseen. Mutta hänen omat leukansa jauhavat tasaisesti — hän pitää poskessa rakasta mälliään.

Pieni luotokirvinen sirittää heikosti, lähenee meitä ja pysähtyy hetkeksi saalista sieppaamaan — hyljetäitkö syönee vai mitä mutta sitten se katoaa näkyvistä.

Samassa huomaan sileän merenpinnan särkyvän ja musta, pyöreä, viiksekäs pää näyttäyty vasemmalla. Se häviää, ilmestyy uudelleen — jo lähempänä. Lyhyt kiiltävä kaulakin näkyjä, pää katselee sinne tänne pyöreillä, muljottavilla pullosilmillään. Jopa näen sillä olevan ison kalan - lohiko vai mikä — hampaissaan, jota se eturaajojen välissä pidellen, pureksii. Nykäyksellä muuttaa se sitä ylemmäs sen mukaan minkä siitä syö — ja yhä se lähenee.

Nyt se on vasemman pyssyn ampumalinjassa, siellä on vesikin matalampaa — Sjöströmin silmät seisovat miltei kuin hylkeenkin — jo savu pöllähtää, pamaus kuuluu. Musta pää ja kiiltävä rinta katoavat,

mutta sijalle jää yhä suureneva rasvaläikkä, ilmoittaen että luoti on sattunut.

Konrad ilmestyy veneineen ja entisessä asennossaan oleva tyhjä pyssy ilmoittaa suunnan, mistä eläin on haettava. Naaran avulla se nouseekin pohjasta — ainoastaan talvella on halli niin lihava, että kuolleen vedenpinnalla kelluu —, hinataan kallion halkeamaan ja ankkuroidaan rantaveteen. Se on hyvin iso, vanha naarmupäinen halli, monen lohien lopettaja, monessa ottelussa ollut uros. Luoti on musertanut ensimmäisen kaulanikaman, sentähden henkikin lähti niinkuin lankaa poikki leikaten.

Tyhjä pyssy ladataan, samoin Sjöströmin poskikin uudella tupakkipanoksella, uusi odotus, huutojen keskeyttämänä alkaa ja entinen tulokseton taistelu sääskien ja hyljetäiden kanssa jatkuu.

Vielä kolme kertaa soutaa Konrad esille rauhallisesta halkeamastaan, noutamaan kolmea nuorta hallia. Yksi ammuttiin miltei maanrajasta, noin parin kolmen sylen päästä. Mutta kun aurinko vihdoin nousee, on Sjöströmin ääni lopussa, niin käheä ettei tahdo tulla sanaakaan kurkustaan. Ja minä niin pehmeänä, että lankean kasvoilleni ja nukun veneen teljolle vihdoin päästyäni verenhimoisista kiusaajistani.

Aamutuulen herätessä vyörytetään yhteisvoimin nuoret hallit veneeseen, purjeet nostetaan ja hiljalleen hinataan vanha halli kohti kotiamme.

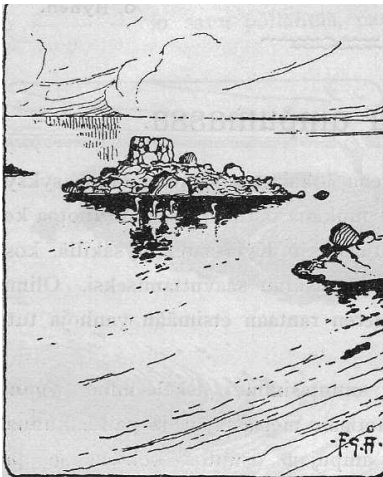
o. Hynen

Joutsenia ampumassa.

Lähdin eräänä varhaisena lokakuun aamuna viime syksynä ystäväni R:n seurassa pyssyt mukana rautateitse Mäntyluotoa kohden, vaan astuimme ulos junasta jo Kyläsaaren pysäkillä, koska siitä oli lyhin tie matkamme päämäärän saavuttamiseksi. Olimme nimittäin päättäneet

lähteä meren rantaan etsimään vanhoja tuttaviamme, joutsenia.

Kyläsaaren pysäkiltä suuntasimme askeleemme vanhan, mutta vielä ketterän 70 vuotiaan metsästäjän ja paikkakunnalla hyvin tunnetun joutsenen ampujan asuntoa kohden ja pian astuimme »Mäntyluodon Juhan» torppaan, jossa, terveiset vaihdettuamme, pian alettiin pakisemaan linnustuksesta ja erittäin uhkeista joutsenista. Kas silloinkos äijällä kielenkanta aukeni ja muuten jo verevät poskensa lensivät vielä enemmän punertaviksi, kun tuli puhe ukon mielilinnuista: eivät »valkot« olleet vielä saapuneet »Leveällekarille», kun ilmat ovat perin leutoja, mutta annas kun ensi kylmät kipristävät rantojen vesiä ja karien salmia ja lounas hurjasti riehuu, jolloin »valko» pakenee Leveänkarin suojaan, kas silloin vasta on elämää, kirkunaa ja jyskettä rantakivillä, ja monet ovat ne hienokaulaiset »valkot», jotka silloin heittävät henkensä Leveänkarin hiekkasärkillä. Puhuessani Leveästäkarista saan mainita, että se on noin 8 á 9 sadan neliömetrin suuruinen pinnaltaan, melkein pyöreä, puista ja pensaista vapaa, mutta isohkoilla kivillä täytetty litteä kari, jossa löytyy kivilaakoiista tehtyjä avaroita matalia kokuja sekä useita rauniota. Näissä löytyy ampumareikiä joka taholle ja avoin katto lennosta ampumista varten.

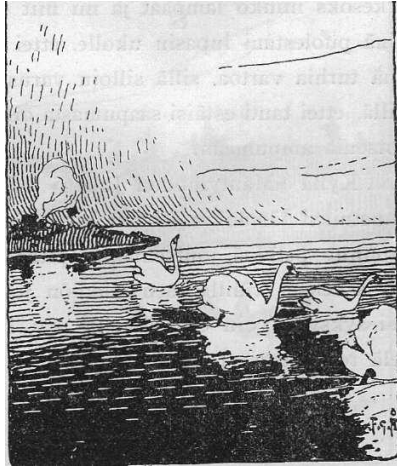
Siinä sitten vielä hetken pakisten yhtä ja toista, lähdimme viimein lahden rantaan katsomaan näkyisikö valkoja karin luona. Välkkyy kun välkkyykin sieltä neljä valkeata rintaa auringon valossa, olivatpa juuri kojun edessä tavallisessa paikassa, mutta mahdotonta oli kojuun päästä, kivenkään varjossa, linnut olivat siksi valppaita. Päätimme siis

turvautua tavalliseen sotajuoneen. Sauvoimme molemmat karille, jolloin linnut pakenivat ulapalle päin, ja oltuamme kojussa kotvasen aikaa, läksi toverini R. ruuhella mantereelle ja minä jäin siis yksin vartomaan lintuja tuleviksi sinne. Mutta eipäs se tepsinyt sotajuoni tällä kertaa, olivat siksi vanhoja ja viisaita karilla kävijöitä! Koko päivän odottelin turhaan. Oli tehtävä toinen temppu ja se tehtiinkin. Päätimme nimittäin ryhtyä viimeiseen keinoon käsiksi, — yöpyä karilla ja aamun koittaessa porauttaa valkosta kylkeen. Ja niin sitä sitten muonavaroja saatuamme, lähdettiin karille pari lyhdettä olkia ja sadetakit mukana. Ruuhi asetettiin ylös kivikkoon, tuulen kiihtymisen varalta ja astuttiin rohkeasti kojuun viettääksemme siinä tavallaan hauskan, tavallaan kurjan yöpymisen. Sadetakit vesikattona nukuimme, hetken siinä vielä hiljalleen jupisten ja tuumailten seuraavan aamun päällehyökkäysyrityksestä. Mutta eipäs siinä tullut oikein nukutuksi, ilma oli siksi usvainen ja kaakkois-tuuli yhä ryskytteli tehden olon niin tukalaksi, että vilusta hampaat helähtelivät; mutta kestettiin siinä kuitenkin aamuun saakka.

Päivän sarastaessa aloimme tähystellä olivatko »valkot» yön pimeässä saapuneet tavalliseen olinpaikkaansa. Oli niinkuin olikin siellä neljä jykevää, valkeata palleroa, joka osoitti, että se viimeinen temppu oli sittenkin tepsinyt. Siinä »valkot» sitten, ihanat kaulansa kaikenmoisisissa kiemuroissa, kaikessa rauhassa kuroittelivat lahden pohjasta ensimmäisiä aamiaispalojaan, aavistamatta sitä vaaraa, joka piilee tuossa rannalla töröttävässä ison viattoman kiven näköisessä röykkiössä. Lähettää sinne joukon kuolettavia haulia olisi ollut muutaman sekunnin tehtävä, vaan kun oli vielä niin hämärä, varrottiin vielä tuntikausi, jolloin asetuimme rinnakkain ja päätimme antaa »yhteislaukauksen» ja oikein jymisevän.

Linnut puuhailivat siellä noin 150 askeleen päässä kojosta, hajallaan toisistaan. Jopa kaksi lähentelee toisiaan; ei muuta kuu

toverini osalle ne kaksi ja itse päätin anastaa erään suuren koiraan, joka etäämmällä naapureistaan, kurkku pystyssä kuin vahva kynttilä ja vähääkään liikahuttamatta asemastaan, on »vahdinpidossa», jotta toiset häiritsemättä saisivat järsiä aamiaispalojaan. Pikemmin kun sitä tässä kerron, oli kaikki reilassa ja minun lukiessani hiljaa: yks', kaks' — kolm! tärähti

sellainen jyminä ja jyske, että kojun seinät jysähtivät ja sauhun pian haihduttua, kellui siellä minun suuri valkoni »vahtimies» itse, kaatuneena »virkansa» täyttämisesssä, kun pumpulitullo, ja se olikin aika poika jos vanhakin. Jälestäpäin sitä puntarin nenässä kiikuttaissa, vanha Juha päätteli, että: »voi perhuus, emmää ol' tommost' faarii valla ussei saanu, ko painaa riivattu runsaast' kaks' vanhaa leiviskää»,

Mutta toverin naama venyi hyvin pitkäksi, kun hänen haulinsa jäivät lintujen ja kojun välille! Eipä ollut ihmekään. Hänellä kun oli keveä 12:sta kaliperin tavallinen lintupyssy; minulla taas järeä 27 engl. naulan painava 4:n kal., pitkälle kantava »hauliruisku», jolla voi ampua joutsenen aina 250 askeleen päästä.

Koska tiesin, ettei ne valkot, jotka säästyivät henkiin, enään tulisi ammuttavaksemme, lähdimme torppaan ja siellä sitten syötyämme sekä kaikin yhdessä ihailtuamme oivaa saalista, läksimme taas pian saapastelemaan Kyläsaaren pysäkille päin, ja kohta juna puhkien toi meidät kotio kaupunkiin.

Mutta se Leveälläkarilla olo sellaisella säällä ei ollut jättämättä tuntuvampia ja katkeria jälkimuistoja. Saimmepa molemmat noin parin viikon ajan tuntea sellaista särkyä ruumiin koko jäsenistössä ja juuri

sairautemme aikana olisi »valkojen» saalis ollut runsas – niin kertoi Juha, kun kävi kaupungissa tapailemassa. Kovin oli ollut lintuja, ja aivan karin kyljessä, mutta ampujia ei vaan kuulunut, jolloin ukko oli lähtenyt tiedustelemaan syytä poissaoloon ja valitti kovasti, sanoen: »ja mää ku koiti säästää teili' valkoi, enkä menny pelläättämmää heit yhtää kerttaa, niätt' ne tuli jo kesoks niinko lampaat ja nii niit oli niinko lampait lautumell». Minä puolestani lupasin ukolle, ettei »valkojen» tarvitse ensi syksynä turhia vartoa, sillä silloin varustaudun paremmilla vaatevehkeillä, ettei tauti estäisi saapumasta oikiaan aikaan »Leveällekarille» joutsenia ampumaan.

Kyllä »Mäntyluodon Juhan» kasvopiirteet ansaitsisivat tulla tunnetuiksi tämänkin lehden lukijoille, sillä onhan Juha eläissään ampunut pelkkiä joutseniakin, pitkällä luotikollaan, noin 200 ja 300 askeleen välillä; sen tehköön joku toinenkin perässä! Ehkä ensi syksynä voin esittää teille arv. lukijat kuvan vanhasta, mutta vielä reippaasta »Joutsen Juhasta»

K.A.N

Muuan ketunjahti.

Niin, se Kantolan suuri emäsikahan, se oli kuolla kupsahtanut niin erinomaisen äkkinäisesti, eikä kukaan varmaan tiennyt mistä syystä. Vaan kun piika aamulla meni katsomaan läävään, makasi se siellä koivet soikollaan, henki hangessa. Kai siihen »lento» on lentänyt tai »laakiko» on sen poloisen lypnyt, arveltiin. Tämän itsessään surullisen tapauksen syyt tosin ovat sivuseikkoja, eivätkä tämän kertomuksen juoksuun tule paljoa vaikuttamaan, pääasia vaan on, että se suuri emäsika nyt tosiaankin kuoli, eikä sille mahtanut mitään. Taisihan se emäntämuori hieman salaa itkeä tuhuuttaakin liinan nurkkaansa, sillä niin kovin kävi luonnolle kun se nyt paras. No, mutta olipa Kantolassa kaksi reipasta pojanveitikkaa, jotka syvästi loukkautuneina sian

äkinäisestä kuolemasta päättivät tuntuvalta tavalla maksaa maammonsä mahlat.

Niin tekivät he erään sangen viisaan sotasuunnitelman, joka tosin ei ollut tähdätty suorastaan kostoksi sian kuolemasta jollekin tuntemattomalle, vaan sen tarkoituksena oli tavalla tai toisella korvata talolle tämän surullisen tapauksen kautta tullut vahinko. Ja kohtapa saatte kuulla miten ja ketä vastaan tämä sotasuunnitelma oli laadittu.

Koska ei nyt paikkakunnalla sattunut oleilemaan edes mustalasiakaan, joille olisi saattanut tämän tautiinsa kuolleen eläimen syöttää, ja koska ei kukaan kunnan ihminen ottanut huostaansa sitä, niin sitoivat pojat, joiden nimetkin voimme tässä yhteydessä mainita: Kalle ja Matti, pitkän köyden sian kaulaan sekä raastoivat tämän painavan taakkansa pellolla olevan multakasan päälle, seudulla liikuskelevain ketturepolaiten mieluisaksi makupalaksi. Ja ketutpa ottivatkin suosiolliseen huomioonsa tämän, varsinkin näin

talvipakkasessa, sangen tervetulleen lahjoituksen ja kävivät, kumppaneinaan kirjava liuta kirkuvia harakoita ja räähkyviä variksia, jopa keskellä päivääkin runsaan aterian ääressä herkuttelemassa. No, mutta eihän tässä ilmesty mitään sotajuontä: antaa kettujen noin vaan herrastella, kysynet ehkä ?

Mutta maltahan vielä!

Matti sipaisi sukset jalkaansa ja meni naapurikylästä ketunrautoja ja mvrkkypaloja hakemaan. Mutta huonostipa se häneltä onnistui: ketunrautoja ei kellään ollut, ja myrkkijä taas eivät luvanneet antaa, ell'eivät saisi ainakin puolia maksuja kustakin kaadetusta ketusta. No, Matti tietysti etensä katsovaisena miehenä hylkäsi heti moisen itsekkään ehdotuksen sekä

hihti kotiin veljensä kanssa uusia sotasuunnitelmia sommittelemaan.

Kyllähän sitä myrkkyyäkin olisi saanut lähikaupungista hankituksi, mutta siinä olisi tarvinnut papintodistukset ja mitkä kaiken kirjat vielä lisäksi. Ja kukapa niitä osasi myrkkypalojakaan laittaa niin säntillisiä, kun ei kuulemma saanut ollenkaan käsillä koskea, muuten haistaisi repo ansan ja puikkisi tiehensä?

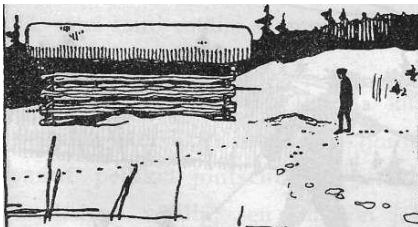
Ja se seppäkin kehui niin kiireitä olevan, ett'ei joutuisi nyt niitä rautojakaan laittamaan ainakaan tällä viikolla. Ja sillä aikaa ne ketun peijakkaat syövät koreasti suuhunsa koko sian ilman että Kantolan talo siitä pientäkään hituista hyötyy. Jättäisivät edes lannaksi pellolle, mokomat!

Löipä siis tämä arveluttava asiantila poikaset vähän tuumimapäälle.

Yhden aamupuolen päivää aateliin, seikkoja selvitellessä viettivät ja vihdoinkin selvisi Matin neuvokkaissa aivoissa sukkela tuuma. Ei siitä veikolleen mitään puhunut, ei lähemmin selvitelty, menihän vaan, Kallen uteliaana kintereillä seuratessa, sitoi toisen kerran käyden sian ympäri, kiskoi taakkansa alas kasalta ja lähti sitä raastamaan törmää alas.

Raskas oli kuorma ja syvälle vaipui jäänyt sika pehmeeseen hankeen, mutta lopulta saavuttiin vihdoinkin alaalla olevan ladon luo. Siellä sika tai oikeammin sian jäännös, sillä ketut ja harakat olivat runsaasti käyttäneet hyväkseen tarjottua vieras varaisuutta, sijoitettiin jonkun matkan päähän seinästä.

Lato oli tavallinen niitty lato, lampaankaulalle nurkat veistetty ja hyvin harva seinäinen. Ennen pois lähtöä peitettiin syötti tarkoin lumella,

hävitettiin käynnin jäljet ja pistipä vielä Matti, ennen tehdyn sotajuonen peruslakeja noudattaen, mustaksi painuneen kapulan seinän rakoon sika kohti seista

tärröttämään.

Äänettömänä veljensä viisauden peräti lyömänä, seurasi Kalle katseillaan noita hommia. Lopulta alkoi hän kuitenkin päästä selville Matin koko sota-juonesta, ja kun tämä kotia tultua käski häntä Mäkelän isännältä pyytämään perästä ladattavaa yksipiippuista haulikkoa lainaksi pariksi päivää, sekä toistakymmentä patruunaa, selvisi hänelle kaikki, sitä ei vaan saanut päähänsä: että mitä se seiväs siellä seinässä !

— Sano hänelle myöskin, että kyllä me sitten ketturahoilla maksetaan sekä vuokrat että aineet!

Mutta vielä oli eräs tärkeä kysymys ratkaisematta: kumpi saisi vastaisessa jahdissa tuota lainakapinetta käyttää.

Ammuttiin siis kilpaa muorin vanhaan; roppi-pulloon, ja lopputulos oli se, että Kalle se ihmeeksikin oli parempi ampuamaan. Harvoinhan ne viisaus ja väkevyys yhtyvät.

Mutta ei ollut aika lähteä. Tuli vielä odottaa joku kiusallinen aika!

Sillä olihan ihan luonnollinen ja itsestään tyhmimmänkin järkeen käypä asia se, että ketuille tietystikin oli annettava hieman aikaa tutustua uuteen syöttipaikkaan, jotta ne sitten jahdin aikana rohkeasti lähestyisivät sitä.

Päästiinpä vihdoinkin valmistamaan. Illalla — sattui olemaan tyyni, mutta kylmä ilma — pukeutuivat pojat niin paksuihin tamineihin, kuin suinkin saattoivat päällensä kiskoa, ja otettuaan pyssyn ja »amisuonit» mukaan, lähtivät he syöttöpaikaile hiljalleen hiihtämään.

He näet aikoivat viettää koko yön — kun eivät pahaksi onneksi tienneet, mihin aikaan yöstä ketulla on tapana lähteä saaliin hakuuretkelleen — ladossa haaskalle tulevia refoja vahtien.

Päämääräänsä saavuttuaan, astuivat pojat suksineen latoon, telkesivät oven, laittoivat suksista itselleen soveliaat »tähyystystornit», ottivat seipään pois, latasivat pyssyn ja pistivät sen piipun sitten seinän raosta ulos seipään entiselle paikalle.

Ja tarkasti vartioimaan!

Poikasien silmät koettivat keksiä pimeässä jotakin ketun tapaista ja sitten piti vaan kohti laskeman jotta jymähtää. Mutta eihän sitä nyt ihan heti!

Siinä jouten istuessa, selitteli Matti Kallelle vähän sotasuunnitelmansa yksityisseikkoja : »Vai et ole vielä kukaan hoksannut, mitä se seiväs siinä seinässä toimitti. No, ka selvitänhän sulle. — Kappas nyt, kun ketut tulevat niinkuin esim. tänä yönä, niin, jos ne näkisivät seinään yht'äkkiä ilmestyneen pitkän esineen, nim. meidän pyssyn piippumme, niin oitis ne jotain aavistaisivat, mutta jos ne sen siinä ennenkin olisivat nähneet, niin eivät ne siitä olisi millänsäkään, alkaisivat vaan syöntiään rauhassa ja silloin me ! Sitä seiväs toimitti!

Mutta samalla tahdon kuitenkin varottaa vakavasti sinua, joka tässä pyssyä nyt hoitelet, ettet millään muotoa ammu, ennenkuin me molemmat olemme nähneet tulevan eläimen varmat ketulliset tuntomerkit: pystyt korvat ja pitkän hännän. Etkös sinäkin muista, että niinhän se ukko-vaari sanoi sen ketun muista eläimistä erotettavan. Olisi nääs sangen harmillista, jos ampuisimme jonkun muun, vaikkapa esim. koiran ketun asemasta».

Nämä varoitukset annettua ja vastaan otettua rupeisivat veikkoset taas tarkasti vahtimaan.

Niinkuin on helposti ymmärrettävissä, niin ei se käynyt kukaan piippuhampaissa, sillä olihan ulkona 24 asteen pakkanen, vaikka tosin pojatkin olivat vahvasti varustetut.

Ja se jännitys ja odotus sitten öisen luonnon syvässä äännettömyydessä!

Sehän se rupesi Kallella niin kovasti raukasemaan, että hän ennen pitkää nukahtikin pyssynperä kädessään siihen paikalleen ja alkoi pian unen utumailla matkustaa.

Jopa tämän vartioimisen runollinen puoli oli siihen määrään valloittanut Kallen mielen ja ajatukset, että hän rupesi uneksimaan, tietystikin ketuista.

Hän näki, miten monta kymmentä repoa, niitä taisi arviolta ainakin olla yhtä monta, kuin niitä susia, jotka Takametsän niityllä söivät ukkovaarin suuren koiran Miiran niin työpö tyyni, ett'ei jäänyt jällelle muuta kuin pieni hännän tynkä ja muutamia luusiruja.

No, ja ne ketut tulivat hiljavaroen ja ympäröivät sian jäännöksen joka puolelta.

Nyt kun laskisi tuohon kasaan, niin tulisipa kyllältä saalista.

Samassa tunteekin hän kättänsä nykäistävän ja kuulee hämärästi kehoituksen: »antamaan mennä»!

Laukaus pamahti ja ulkoa alkoi kuulua surkeaa ulinaa.

Mutta täysin käsittääksemme nämä tapaukset, menkäämme muutamia minuutteja ajassa taaksepäin.

Koska pojat olivat päättäneet olla hiljaa »kuin hiiret», ei yhä yltyvän pimeyden tähden Matti huomannut ollenkaan mitään muutosta Kallen olotilassa, ja niinhän jatkoi vaan vahti tointaan.

Vähän ajan kuluttua oli hän kuulevinaan hiljaista sipsutusta ladon nurkan takaa ja aivan oikein, tuoltahan sukeltaakin pimeydestä silmäkantomatikalle karvainen olento, jolla oli pystyt korvat ja häntäkin sillä näkyi olevan alaspäin kuukallaan. Ei mitään epäilystä: siinä nyt tulee kettu ja varma saalis on tiedossa.

Otus tulee lähemmäksi ja lähemmäksi syöttiä ja viimein oli aivan sen vierellä.

Silloin Matti, luullen että Kallekin on otuksen huomannut — jossa luulossa olikin perää, sillä eroituksella vaan, että Kallella niitä oli monta vertaa enemmän — vaan varovaisuudelta ollut mitään puhumatta, nykäiseekin veikko hihasta ja käskee antamaan mennä!

Kalle vielä unenpöpperössä vetäsee liipasinta ja vasta pamaus saa hänet täydellisesti tolkulleen.

»Eihän se riivio vielä olekaan kuollut!» huutavat he, kun äänen ulkoa kuulevat ja niin hyökkäävät pojat, suksisauvat kädessä ulos ja alkavat hartiainsa takaa leivottaa ulvovaa ja kovaa vastarintaa tekevää

otusta.

Mutta kesken kaiken, huudahtaa Kalle: »Herkeä veli, herkeät Mäkelän »Lippohan» se onkin».

Ja pojille selvisi silmänräpäyksessä kamala totuus: he olivat sittenkin kaikista varokeinoista huolimatta ampuneet koiraa ketun sijasta. Ja pojat lähemmin tarkastelemaan Lipon tilaa.

Toisesta takajalasta oli vaan pari haulia hipaissut veren esille.

Laukaus ei siis olisi sille suuriakaan vahinkoita tehnyt. Mutta se lövlytys! Sehän se pahemman tekikin.

Muutenhan ei asiasta olisi kukaan tiennyt niin hituistakaan, olisi vaan luullut, että Lippo jossakin metsässä hypellessään olisi jalkansa rikkonut. Mutta tuossa se makaa »henki hieverissä»!

»Miksikä sen tarvitsi tulla toisen haaskoja haistelemaan?» sanoo lohdukkeeksi Kalle — ja miksikäs se luopui niin paljon koirallisesta arvostaan, että piti häntänsä alhalla?

Olisihan se lövlytyskin sentään tainnut jäädä antamatta, jos olisi tullut ukko-vaarilta kysytyksi, että minkälaisen äänen se kettu päästää Tiun siltä on takajalka puhkiammuttu, lisäsi siihen vakavana Matti.

Vihtori Lehtonen.

”Rocky Mountain Dick”

ja hänen metsäläis-kotieläimensä.

Lähellä Monidan pientä kylää, joka sijaitsee 23 engl. peninkulman päässä Bazeman kaupungista Idahossa, löytyy maailman merkillisin karjatalo. Lehmiä, hevosia, lampaita ynnä muita tavallisia kotieläimiä ei tämän talon karjassa näe, vaan mitä harvinaisimpia, villeimpiä ja

vaarallisimpia eläimiä, jotka muuten elävät suuren lännen laajoilla tasangoilla ja jylhillä vuorimailla.

Tuolla korkealla, useita satoja metriä merenpinnan yläpuolella sijaitsevalla farmilla käyskelee mahtavia, pitkäkarvaisia piisonihärkiä (*Bos americanus*), joista muutamat kuuluvat tämän melkein sukupuuttoon hävitetyn eläimen jaloimpiin rotuihin; kauniita, lumivalkeita vuohianttilooppeja (*Haploceros americanus*), joitten vertaista saanee turhaan etsiä mistään eläintarhasta; verenhimoisia, jättiläiskokoisia harmaita karhuja (*Ursus ferrox*); sieviä, mustahäntäisiä hirviä (*Cervus occidentalis*), kookkaita waipiti-hirviä (*C. canadensis*) ja tavallisia hirviä (*C. alces*), jotka hiukan eroavat eurooppalaisesta rodusta. Kaikki nämä eläimet elävät sovussa aidatulla alueellaan, ja niitten luku enenee alituisen uusilla tulokkailta.

Richard W. Rock eli »Rocky Mountain Dick», kuten häntä tavallisesti kutsutaan, on tämän »karjan» omistaja. Hän on viettänyt koko elinaikansa Länsi-Amerikassa ja vaikka hän nykyään on yli 60 ikäinen, on hän varustettu tavattomilla ruumiin voimilla.

Kolmekymmentä vuotta sitten palveli hän asettettuna vakoojana valtiota. Hänen ihmeellinen voimansa, kylmäverisyytensä ja tavaton rohkeutensa tekivät hänet erinomaiseksi tässä toimessaan. Lisäksi tunsu hän maan paremmin kuin kukaan muu, ja pitempiaikaisen oleskelunsa kautta indiaanein parissa tunsu hän tarkoilleen näiden tavat.

Kun sitten rauhalliset olot vihdoin saivat jalansijaa maassa, koetti Richard Rock keksiä, miten käyttäisi muulla tavalla hyväkseen tavattomia ominaisuuksiaan, ja on hän nyt omintakeisen elämän uransa kautta, jolle hän antautui, voittanut ei vähäistä ylistystä. Moni niistä harvinaisista eläimistä, jotka ovat varttuneet hänen farmillaan, on löytänyt tiensä etäisiin Euroopan eläintieteellisiin puutarhoihin. Ne ovat useasti hyvin arvokkaita, joten urhea metsästäjä saapi saaliillaan hyvän palkkion.

Lähin rautatieasema, Bazeman, on kuten jo mainittiin 23 engl.

penink. päässä talosta. Suurin osa maatilaa on ylätasankoa, jota ympäröi komeat, laajat näköalat. Täällä elelee Rocky Mountain Dickv vaimoneen vuoden läpeensä, ja heidän ainoana seuranaan ovat muutamat päiväpalkkalaiset ja mainittu iso — nykyään 120 eläintä käsittävä — kokoelma erilaisia villejä ja puolikesyjä eläimiä.

Ainoastaan se, joka tuntee näitten eläinten toisistaan poikkeavat elintavat, voi saada käsityksen niistä melkein voittamattomista vaikeuksista, jotka ovat yhteydessä näitten eläinten vangitsemisen kanssa. Muutamat, esim. vuohi-anttiloppi kiittää uskomattomalla nopeudella poikki ammottavien, huimaavien kuilujen, missä ei mikään inhimillinen jalka kykene sitä seuraamaan. Toiset taasen, kuten karhu, hirvi ja piisoni, ovat jo voimaansa ja rajuuteensa nähden vaikeat pyydystää, ja pidetäänpä jo sankarityönä kaataa näitä eläimiä, saatikka sitten vangita niitä elävinä. Rock on keskeyttömässä vaarassa siitä silmänräpäyksestä alkaen, kun puhkuva ja raivoava eläin on piiritetty, aina siksi kunnes saalis on saatettu varmaan paikkaan kartanon pihalla. Peninkulmittain täytyy hänen seurata saaliinsa jälkiä, vietellä otus lymypaikkoihin ja koettaa lassonsa eli suopunkinsa avulla taitavasti kaataa se. Vihdoin on vastusteleva eläin sidottava nuorilla rekeen ja tarkoin pidettävä silmällä, ettei se kulutakse irti pitkällä kotimatalla halki lumikinosten. Sellaisessa metsästyksessä on joka hermon oltava jännityksessä; yksi ainoa erehdys, vain pieni varomattomuus — ja metsästäjä on varmaan kuoleman oma.

Mitään kilpailua ei ole pelättävissä sellaisessa toimessa kuin Richard Rock'in, jossa vaaditaan niin suurta rohkeutta ja kuntoa, ja »Rocky Mountain Dick» onkin ainoa mies Yhdysvalloissa, ja miks'ei — koko maailmassa, joka elättää itseään tällä tavoin.

Eräs »The Wide World Magazine'n» aputoimittajista matkusti äskettäin tuolle etäiselle farmille nähdäkseen tuon uljaan metsästäjän ja hänen merkillistä eläinkokoelmaansa. Annamme hänen kertoa:

Erityisesti on Richard Rock innostunut kasvattamaan piisonihärkiä,

ja hänen 22 kappaleensa joukossa löytyy muutamia, jotka ovat erinomaisen komeita. Nämä eläimet ovat hänen ylpeytensä; hän iloitsee sydämensä pohjasta, kun hän kokoelmaansa saa uuden yksilön, ja vastenmielisesti suostuu hän ainoatakaan myymään. Richard Rock'in lempi-ajatuksena on nimittäin, että hallitus tulisi käsittämään hyödylliseksi moniaan miljoonan uhraamisen aukeitten erämaitten uudestaan viljelykseen. Näillä alueilla voisi sitten harjoittaa piisoni-viljelystä. Tätä seikkaa silmällä pitäen keräilee hän laumaansa niin monta elukkaa kuin mahdollista, jotta hänellä olisi katras valmiina, jos

toivonsa joskus toteutuisi. Jos vainen antaa piisonille tarpeeksi tilaa ja rauhaa, sanoo Rock, »sillä se on hyvin hermostunut, niin sikiää se nopeasti. Kaikella muotoa on estettävä. tämän Amerikan arvokkaimman eläimen sukupuuttoon häviämistä. Mutta ellei heti tarmolla käydä asiaan kiinni, on se muutaman vuoden kuluttua muuttuva harvinaisuudeksi, joka on

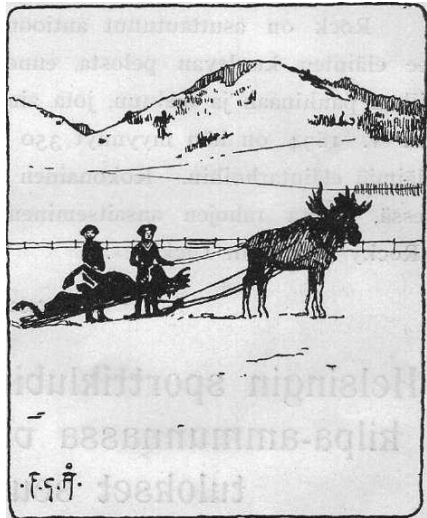
nähtävänä ainoastaan eläintarhoissa ja museoissa». »Missä määrin piisoni jo nyt on vähentynyt», jatkaa Rock, »saa käsityksen, kun kuulee, mitä hankaluuksia tunnetulla Smithsonian Institute'llä v. 1886 oli hankkiessaan lauman National-puistoon. Vaikka etevimmät piisoni-metsästäjät antoivat apuaan ja satumaisia summia luvattiin muhkeimmista eläimistä, kului kuukausia ennenkuin edes 20 kappaletta onnistuttiin vangitsemaan Yellowstone-, Montana- ja Texas-aavikoilta.

Ja kuitenkin ei ole kuin 30 vuotta siitä, kuin näitä eläimiä esiytyi

satatuhatlukuisissa laumoissa Yhdysvaltojen länsiosissa. Rocky Mountain'en länsi- ja Texas'in pohjoispuolella on vähintään 2 miljoonaa eläintä löytynyt. Alaalla Uudessa Mexikossa on 33 milj. acra *) viljelemätöntä maata, joka Rock'in mukaan olisi erittäin sopiva piisoniviljelykselle. Ja hän on varma siitä, että yritys antaisi loistavan tuloksen. »Takeena on minulla», sanoo »Rocky Mountain Dick», »pieni laumani, joka menestyy mainiosti ja on oivallisesti lisääntynyt».

Ei ole mikään vaikea asia tulla piisonin jälille, sillä sillä on erityiset tapansa, joita se aina noudattaa. Lauma nousee makuulta heti päivän sarastaessa ja alkaa einehtiä; kun eläimet ovat syöneet itsensä kylläisiksi, lähtevät ne juomapaikalle. Vanha piisonilehmä antaa merkin lähtöön pitkällä röhkinällä, joka suuresti muistuttaa sian röhkinää, vaikka se on paljoa voimakkaampi.

Polku, joka johtaa juomapaikalle, ei ole koskaan metriä leveämpi, ja samaa polkua ovat näitten eläinten esivanhemmat vaeltaneet. Keksiä piisonin jälet ei niin muodoin ole mikään vaikea tehtävä, mutta vangita se elävältä on kokonaan toista. Eläin huomaa pian jos vaara uhkaa, mutta raskaine ruumiineen se ei voi kovinkaan nopeasti juosta. Jos metsästäjällä on hyvä ratsu, niin saavutta hän sen helposti. Ärsytettynä ja lyhyellä välimatkalla on piisoni-härkä hyvin vaarallinen; pienillä sarvillaan puskee se niin äkäsesti, etteivät ihmiset eivätkä eläimet, jotka sen kanssa puskusille joutuvat, konsaan parane entiselleen, jos elävänä selkeyvät seikkailusta. Mutta jos lasso avulla kerran on onnistuttu kaatamaan se, on

verratoin helppo hallita sitä. Vankeudessa viihtyy se hyvällä kohtelulla mainiosti.

Samaten rakastaa hirvikin hyväilyä. Rockilla on eräs, jonka hän on totuttanut siloja kantamaan ja antamaan valjastaa itsensä kiessieu tai reen eteen). »Nelly» on sen nimi, ja niin kesy se on, että se seuraa Rockin vaimoa kaikkialle ja syö hänen kädestään. Se painaa 650 kiloa ja on hyvin vahva. Sentähden valjastetaan se talvella usein reen eteen koirien asemesta, kun on joku suurempi saalis kotiin kuletettava.

Dick on 7 vuotena koonnut kokoelmansa. Paras metsästysaika on aikaisin talvella, kun lumi metrin paksuisina kinoksina peittää maan. Nopeimmankin eläimen on vaikea tällaisessa lumessa paeta, kun taasen metsästäjä suksillaan ja keveine, nopsajalkaisine koirineen pääsee nopeasti eteenpäin. Ja kun eläin ensin on piirretty sekä ajettu kunnolliseen lumikinokseen, jossa se raivokkaana temmeltää, tekee lasso pian tehtävänsä.

Lukuisia kertoja on Rock ollut hengenvaarassa, mutta tähän asti on hän päässyt pälkähistään ehjin jäsenin.

»Kerran kun raivokas piisoniliärkä oli heittänyt minut maahan», kertoo Rock, »olin niin töperryksissä, etten kyennyt kättäni kohottamaan puolustautuakseni, vaikkakin käsitin, että henki oli kaupalla. Samassa kun eläin aikoi polkea minut kuoliaaksi, karkasi eräs rohkeista koristani jättiläisen kimppuun ja iski hampaansa hirviön pehmeään ja tunnokkaaseen turpaan. Ulvoen kivusta käänsi härkä raivonsa koiraa vastaan, joka kuitenkin taitavasti vältti iskun. Tämä silmänräpäys pelasti minut; onnistuin kohottautumaan kyynänpääni varaan, vetämään esille revolverini ja lähettämään kuulan piisonin sydämeen. Tosin laumani siten menetti yhden jäsenen, mutta minä pelastin henkeni».

Rock on asuttanut autioon seutuun siksi, että hän luulee eläinten kuolevan pelosta, ennenkuin ne tottuisivat kaikkkeen siihen pauhinaan ja meluun, jota aina on asutuissa seuduissa. Sitten v. 1894 on

hän myyn nyt 350 hirveä lukuunottamatta muita eläimiä eläintarhoihin. Kokonainen rikkaus lepää Rockin yrityksessä, mutta rahojen ansaitseminen on ainoastaan sivuseikkana ».Rocky Mountain Dickille».

K. W. M.

Metsästysyhdistyksille. Suomen Metsästysyhdistyksen johtokunta on pyytänyt meitä kehoittamaan kaikkia metsästys-hoitoyhdistyksiä, pienempiä ja suurempia, johtokunnalle antamaan tietoja heidän iästänsä, toiminta-alueesta, nyk. puheenjohtajien nimistä y. m. Yhdistysten ohjesäännöt pyydetään myös saada.

Klaava

Klaava Media kustantaa tieto- ja harrastekirjoja
ensisijaisesti e-kirjoina.

www.klaava.fi

Palaute, asiakaspalvelu ja kirjaehdotukset: kirja@klaava.fi

Puhelin: 09-23165599